

ALFRED SISQUELLA. NATURA MORTA. 1930. COL. LLUÍS GUARRO. FOTO SERRA.

ALFRED SISQUELLA

La imaginació i la fantasia són, certament, qualitats ben estimables, dignes de tota consideració i mereixedores de tota lloa. Elles han estat, són i seran l'origen i el motor de totes les activitats humanes, a la concepció, al desenvolupament i a l'acreixement de les quals col·laboren inescapablement, sempre amb noves aportacions i amb noves modalitats.

És formidable el servei que la imaginació i la fantasia fan a les ciències abstractes i a les arts no representatives amb llur treball incessant, amb llur creació contínua. D'aquelles facultats viuen i es nodreixen, cada una dins del seu camp particular, tant la metafísica com les matemàtiques, tant la música com l'arquitectura. Cap d'aquestes ciències, cap d'aquestes arts, no existiria sense la fantasia, sense la imaginació — fantasia raonadora o emocional, imaginació logicista o delirant —, i, paral·lelament, a cap d'elles no li és necessària per a la seva funció l'existència d'altra realitat que la llur pròpia, de naturalesa exclusivament intel·lectual àdhuc en les seves realitzacions materials.

Així l'arquitectura treu d'ella mateixa tots els seus elements, així les matemàtiques són irreversibles a realitat tangible. Són pura creació intel·lectual, i llur vida és ben deslligada del món

físic, les formes i l'ordre del qual poc tenen a veure res amb els que d'elles neixen. La mateixa essència d'aquelles disciplines les obliga a romandre apartades de tot contacte amb la naturalesa, de prescindir-ne completament per a llurs inspiracions i per a llurs realitzacions. De la mateixa manera que la pretensió de crear una ciència matemàtico-biològica seria una absurditat i una nicieïsa, ho seria també la de voler inventar una arquitectura que traqués les seves lleis i les seves estructures de les que regeixen el món natural.

I és perquè cada art, cada activitat humana, té el seu camp ben definit i determinat, fora del qual no hi ha per a ells altra cosa que impotència i desorientació. I així com hem vist que la imaginació i la fantasia són per a alguns d'ells imprescindibles, deu original i nodriment perpetu, per a molts d'altres no són més que accessoris, la més gran part de les vegades totalment negligibles, quan no noïbles de manera positiva, per a llur funció.

On se'ns fa més patent aquesta deturpadora influència de la fantasia i de la imaginació, és en les arts representatives, tal com és, per exemple, la pintura. Tot el que, en pintura, sigui donar pas a aquelles dues entitats espirituals — ben estimables, com hem